

László Zsolt

Polisz-hangok

Lezuhant az este
Izzad a nyár teste
Mélybe néző szemmel
tárva minden ablak
Bűzlő kukák alján
csótányok matatnak
Homályos a látkép
Csak a csönd felesel
Lába szegett póznák
lógatják a drótot
Agy-mérgezett hangyák
kipárállott sóból
nyeldeklik a jódot
Falba mártva kezét
józanodik már a
megőzvegyült mágus
Új himnuszra éhes
gyomor-hangú kórus
fülledt álmaiban
pódiumot áhít...
Lezuhant az este
Csillagokkal ámít -
Mélybe néző szemmel
tárva minden ablak
Beton odújában
sorstalanok laknak
Rendet épít a rend
Mint szétzilált kazlak
Lakóparkok nőnek
a semmi tetején
Az ének hangtalan
a szabdalt földtekén
Felesbe mért dolgok
állnak útjában a
másik fél felének
Vért köpő szökőkút
alamuszín csobog
a mesés fenében
„Önmaga” kegyeltje

másoknak kegyence
Tükröd szürke pala
Asztalod fagyott tócsa
Vársz hogy újra várhass
Mennél és maradnál
Páratlan lett a páros -
Mint rosszul nyelt falatkát
emészt meg a város...

Úrlepény...

Árnyékot vet a szög
Sötétedik az ég
Készen állsz már fényévek óta...
Melyik csillag leszel
ha hív az égi szemét ?
Pénztelen vevőként
vár az Isten boltja –

Hibás vers

Megint szürke a lét
Egy hontalan turkál
köddel lepett kukában...
Nem látok csak nézek
vakon a napi tiló
alatt Elgurul fejem
és egy vödörben landol...
Megmaradt csonka testem
önmagával harcol -